

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 220.899 van 8 oktober 2012
in de zaak A. 200.634/IX-7253**

In zake : Mustapha MORAD
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Kristof Hectors en Koen De Maeyer
 kantoor houdend te 2600 Berchem
 Uitbreidingstraat 2
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Middenstand, KMO's, Zelfstandigen en Landbouw
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jean-François De Bock
kantoor houdend te 1050 Brussel
Waterloosesteenweg 612
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 14 juni 2011, strekt tot de
nietigverklaring van “(h)et Besluit van de Minister van KMO, Zelfstandigen,
Landbouw en Wetenschapsbeleid van 15 april 2011 houdende een weigering van
een beroepskaart aan dhr. Mustapha Morad (...)”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord
ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Wouter De Cock heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 september 2012.

Staatsraad Jeroen Van Nieuwenhove heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Kristof Hectors, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Joy Moens, die loco advocaat Jean-François De Bock verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Wouter De Cock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is één van de zaakvoerders van de bvba MAFCO. Deze onderneming is actief inzake handelsbemiddeling en export van diverse producten naar het Midden-Oosten.

3.2. Op 17 augustus 2010 dient de verzoeker een aanvraag in voor de hernieuwing van zijn beroepskaart voor vreemdelingen. Bij de aanvraag is een verblijfstitel gevoegd, namelijk een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister voor een tijdelijk verblijf geldig tot 30 januari 2011.

3.3. Op 19 november 2010 beslist de gevolmachtigde ambtenaar van de dienst Economische Vergunningen van de FOD Economie, KMO, Middenstand en Energie om de beroepskaart te weigeren. Die beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

“Overwegende dat er in de vennootschap MAFCO zeven zaakvoerders actief zijn; dat vijf van deze zaakvoerders onderworpen zijn aan de wetgeving betreffende de beroepskaart; dat het dossier geen enkel element bevat dat een economische meerwaarde voor België aantoont; dat de economische resultaten van de onderneming de aanwezigheid van deze vijf zaakvoerders op het Belgische grondgebied onmogelijk kunnen justifiëren;

Overwegende dat voor twee van de drie bij de vorige hernieuwing aangegane engagementen er niets kan terug gevonden worden in het dossier en we dus kunnen besluiten dat deze niet werden gerealiseerd, met name:

- de beloofde diversificatie van de activiteiten;
- de activiteiten in verband met de uitvoer van dranken naar het Nabije Oosten en Saoedi-Arabië;

Overwegende dat voor het derde bij de vorige hernieuwing aangegane engagement, meer specifiek de verkoop van transformatoren voor de activiteit met het oog op de wederopbouw van Zuid-Libanon, het dossier slechts één factuur bevat waarvan de transactie werd aangevat in de maand augustus van dit jaar en dit voor zeven stuks ter waarde van +/- 33.000 euro, resulterend in een winstmarge van +/- 3.000 euro, welke het marginale karakter van deze activiteit aantoont;

Na onderzoek van het dossier in rechte en in de feiten en na afweging van de positieve en negatieve elementen ervan werd vastgesteld dat de betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden tot de toekenning van een beroepskaart;”.

3.4. Op 9 december 2010 stelt de toenmalige raadsman van de verzoeker administratief beroep in tegen deze weigeringsbeslissing.

3.5. Op 15 maart 2011 geeft de Raad voor Economisch Onderzoek inzake Vreemdelingen een ongunstig advies over het ingestelde administratief beroep. De Raad stelt in dat advies dat “er geen elementen in het dossier zijn die aantonen dat een vaste aanwezigheid van belanghebbende in België noodzakelijk is; dat het engagement dat werd beloofd in het verleden niet werd gerealiseerd”, dat “uit neergelegde bewijsstukken blijkt dat de bvba MAFCO hoofdzakelijk haar inkomsten verwerft uit facturen die enkel Consultancy Services betreffen aan bedrijven gevestigd in het Midden Oosten, namelijk onder andere Kuwait Proteins (Safat) [en] Multibrands for Trading Co (Ryadh)”. De Raad concludeert dat hij

“zich aansluit met de beweegredenen geformuleerd in de weigeringsbeslissing van de gevolmachtigde ambtenaar”.

3.6. Op 8 april 2011 stelt de dienst Economische Vergunningen aan de minister van KMO, Zelfstandigen, Landbouw en Wetenschapsbeleid voor om het advies van de Raad te volgen.

3.7. Op 15 april 2011 beslist de bevoegde minister het administratief beroep van de verzoeker te verwerpen. Dit is de bestreden beslissing, die gemotiveerd is als volgt:

“Gelet op de weigeringsbeslissing van 19 november 2010, gebaseerd op volgende overwegingen:

- dat de betrokkene zijn beroepskaart wenst te hernieuwen als zaakvoerder van bvba MAFCO [...];

- dat er in de vennootschap MAFCO zeven zaakvoerders actief zijn; dat vijf van deze zaakvoerders onderworpen zijn aan de wetgeving betreffende de beroepskaart; dat het dossier geen enkel element bevat dat een economische meerwaarde voor België aantoont; dat de economische resultaten van de onderneming de aanwezigheid van deze vijf zaakvoerders op het Belgische grondgebied onmogelijk kunnen justifiëren;

- dat voor twee van de drie bij de vorige hernieuwing aangevane engagementen er niets kan terug gevonden worden in het dossier en we dus kunnen besluiten dat deze niet werden gerealiseerd, met name:

- de beloofde diversificatie van de activiteiten;
- de activiteiten in verband met de uitvoer van dranken naar het Nabije Oosten en Saoedi-Arabie;

- dat voor het derde bij de vorige hernieuwing aangevane engagement, meer specifiek de verkoop van transformatoren voor de activiteit met het oog op de wederopbouw van Zuid-Libanon, het dossier slechts één factuur bevat waarvan de transactie werd aangevat in de maand augustus van dit jaar en dit voor zeven stuks ter waarde van +/- 33.000 euro, resulterend in een winstmarge van +/- 3.000 euro, welke het marginale karakter van deze activiteit aantoont;

Gelet op het op 15 maart 2011 verleende negatieve advies van de Raad voor Economisch Onderzoek inzake Vreemdelingen betreffende het door [de toenmalige raadsman van de verzoeker] ingediende beroep tegen de beslissing van 19 november 2010 waarbij de door de heer Morad Mustapha aangevraagde beroepskaart geweigerd werd, gebaseerd op volgende overwegingen:

dat de heer Morad Mustapha op 7 maart 2011 bij aangetekend schrijven evenals per gewone brief werd opgeroepen voor de zitting van 15 maart 2011; dat hij hierop vertegenwoordigd was door zijn advocaat, Meester Aps Martin;

- dat de Raad vastgesteld heeft dat het beroep tegen de beslissing van de Dienst Economische Vergunningen binnen de wettelijke termijn werd ingediend;

- dat de Raad, na de advocaat van belanghebbende gehoord te hebben en na onderling overleg, vastgesteld heeft dat er geen elementen in het dossier zijn die aantonen dat een vaste aanwezigheid van belanghebbende in België noodzakelijk is; dat het engagement dat werd beloofd in het verleden niet werd gerealiseerd;

- dat uit neergelegde bewijsstukken blijkt dat de bvba MAFCO hoofdzakelijk haar inkomsten verwerft uit facturen die enkel Consultancy Services betreffen aan bedrijven gevestigd in het Midden-Oosten, onder andere Kuwait Proteins (Safat), Multibrands for Trading Co (Ryadh);

- dat de Raad daarom in samenspraak besloten heeft dat [h]ij zich aansluit bij de beweegredenen geformuleerd door de gevolmachtigde ambtenaar;

Besluit na onderzoek van het dossier in rechte en in feite, en na afweging van de positieve en negatieve elementen ervan, dat het beroep, ingediend door de heer Morad Mustapha, tegen de beslissing van 19 november 2010 waarbij de aangevraagde beroepskaart geweigerd werd, wordt verworpen.”

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Standpunten van de partijen

4. De verwerende partij verklaart “een voorbehoud te maken” omtrent de ontvankelijkheid van het beroep, omdat een intrekking van de verblijfs- of vestigingsvergunning van rechtswege een einde maakt aan de geldigheid van een beroepskaart. Bij het indienen van de aanvraag beschikte de verzoeker weliswaar over een geldige verblijfsvergunning, maar indien dit thans niet meer het geval zou zijn, heeft de verzoeker geen belang meer bij het onderhavige beroep.

5. De verzoeker repliceert dat hij zowel bij het indienen van de aanvraag als bij het nemen van de bestreden beslissing over een geldige verblijfstitel beschikt. De verblijfsvergunning is immers niet afgelopen op 30 januari 2011, maar werd verlengd tot 30 april 2011. Het volstaat dat de verzoeker bij het instellen van het onderhavige beroep over het vereiste belang beschikt. Hij kan nog enig tastbaar voordeel halen uit de nietigverklaring van de bestreden beslissing, aangezien hij dan een nieuwe kans heeft om een beroepskaart te verkrijgen. De verwerende partij wordt in het geval van een nietigverklaring

immers teruggeplaatst in de toestand zoals die bestond bij het nemen van de vernietigde bestreden beslissing en moet de administratieve beroepsprocedure overdoen. Binnen de termijn waarin de verwerende partij een nieuwe beslissing moet nemen, kan de dienst Vreemdelingenzaken de verblijfstitel van de verzoeker opnieuw verlengen, zoals hij dit al eerder heeft gedaan tijdens de administratieve beroepsprocedure die heeft geleid tot de bestreden beslissing.

Beoordeling

6. Voor zover het “voorbehoud” van de verwerende partij al begrepen moet worden als een ontvankelijkheidsexceptie, ziet de Raad van State niet in hoe nu al kan worden vooruitgelopen op de gegevens die zich zullen voordoen na een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing en waarover nu nog geen uitsluitsel bestaat. Overeenkomstig artikel 4, § 1, van de wet van 19 februari 1965 betreffende de uitoefening van de zelfstandige beroepsactiviteiten der vreemdelingen kan de beroepskaart weliswaar slechts worden afgegeven aan de vreemdeling die een vergunning verkregen heeft om in België te verblijven of er zich te vestigen, maar het staat allerm minst vast dat de verzoeker niet over een geldige verblijfsvergunning zal beschikken bij het nemen van een nieuwe beslissing over de aanvraag van de verzoeker, na een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er wordt bijgevolg niet aangetoond dat de verzoeker geen rechtstreeks voordeel kan halen uit een dergelijke nietigverklaring.

De exceptie is niet gegrond.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunten van de partijen

7. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van artikel 4 van de wet van 19 februari 1965 betreffende de uitoefening van de zelfstandige beroepsactiviteiten der vreemdelingen, alsook van het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Tevens wordt het ontbreken van de vereiste feitelijke grondslag aangevoerd.

De verzoeker argumenteert dat in de bestreden beslissing geen zelfstandig onderzoek wordt gevoerd, maar dat enkel wordt verwezen naar de oorspronkelijke weigeringsbeslissing van 19 november 2010 en naar het advies van de Raad voor Economisch Onderzoek inzake Vreemdelingen. Daarin wordt geoordeeld dat de activiteiten van de verzoeker niet voldoende gediversifieerd zouden zijn en dat de activiteiten van uitvoer van dranken naar het Midden- Oosten en de verkoop van transformatoren niet voldoende zouden zijn ontwikkeld, ondanks bewijzen die door de verzoeker werden voorgelegd met betrekking tot de vergrote diversificatie van zijn activiteiten, de aankoop van een onroerend goed, de opstart van een speciaalzaak in koffie, de nakende opstart van een speciaalzaak (supermarkt) in Libanese producten, de lopende onderhandelingen over de uitvoer van onder meer Lindemans Kriek, Kidibull en “halal” marshmallows naar het Midden-Oosten, alsook de geplande uitvoer van transformatoren naar onder meer Libanon. In de bestreden beslissing moest worden uiteengezet waarom niet kon worden ingegaan op deze argumentatie van de verzoeker, aangezien aanvullende bewijsstukken worden voorgelegd met betrekking tot het economisch nut van de activiteiten van de verzoeker.

Het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel schrijven voor dat een vergunningsaanvraag beoordeeld wordt op grond van de

juiste feitelijke en juridische gegevens en dat de daaruit voortvloeiende conclusies niet kennelijk onredelijk mogen zijn. Artikel 4 van de wet van 19 februari 1965 bevat geen criteria voor het verlenen van een arbeidskaart, maar er wordt aangenomen dat een “economisch nut” moet worden aangetoond. Dit betekent evenwel nog niet dat de beoordelingsbevoegdheid van de overheid op een willekeurige en ongemotiveerde wijze mag worden uitgeoefend of dat er van verkeerde feitelijke uitgangspunten mag worden uitgegaan.

8. De verwerende partij repliceert dat het in de eerste plaats aan de aanvrager van een beroepskaart staat om een voldoende gestoffeerd dossier voor te leggen, aangezien hij de enige is die een volledig beeld heeft van zijn zelfstandige activiteit. De verwerende partij heeft de verzoeker zelf om bijkomende informatie verzocht, alvorens de initiële weigeringsbeslissing van 19 november 2010 te nemen. Het loutere gegeven dat in de bestreden beslissing wordt aangesloten bij die initiële weigeringsbeslissing en bij het advies van de Raad voor Economisch Onderzoek inzake Vreemdelingen impliceert nog niet dat de verwerende partij niet zelf het dossier in handen zou hebben gehad. Overigens moet de verwerende partij niet weergeven op welke punten zij het voormelde advies volgt.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gegevens die de verzoeker heeft voorgelegd, niet volstaan om de economische meerwaarde van de onderneming voor België aan te tonen. Er blijkt niet dat de activiteiten gediversifieerd werden sinds de vorige vernieuwing van de beroepskaart van de verzoeker. Uit onderhandelingen tussen de verzoeker en een andere onderneming, uit de aankoop van een onroerend goed en uit mailwisselingen en andere contacten kan een dergelijke diversificatie evenmin worden afgeleid. De documenten omvatten eenmalige facturen en daten van na de aanvraag die heeft geleid tot de bestreden beslissing. De verkoop van transformatoren wordt wel gestaafd met facturen, maar die activiteit kan veeleer als verwaarloosbaar worden beschouwd.

Aangezien de voormelde informatie door de verzoeker slechts mondjesmaat werd bezorgd, kan de verwerende partij ook niet worden verweten

dat zij een aantal essentiële bewijsstukken niet in acht zou hebben genomen of dat de bestreden beslissing op een manifest verkeerde beoordeling van de feiten zou berusten.

9. De verzoeker stelt in zijn memorie van wederantwoord dat het gegeven dat informatie gedurende de aanvraag- en de beroepsprocedure wordt bezorgd, niets afdoet aan de argumentatie in dit middel. Ook met deze informatie moest immers rekening worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Er werd in de bestreden beslissing ook geen aandacht besteed aan een mailbericht aan de verwerende partij waarin de betrokkenheid van de bvba MAFCO bij de export van onder meer fruit naar Saoedi-Arabië en naar Koeweit wordt benadrukt.

10. In zijn laatste memorie voegt de verzoeker daar nog aan toe dat elk van de vijf bestuurders van de bvba MAFCO geconfronteerd wordt met identieke weigeringsmotieven, terwijl zij elk zeer specifieke competenties hebben. De verzoeker is actief in de voedingsindustrie en ontwikkelt activiteiten in Libanon. Zijn permanente aanwezigheid in België is dan ook essentieel voor de bvba MAFCO. Het bevestigen van de bestreden beslissing leidt er juist toe dat de bvba MAFCO verhinderd wordt om de activiteiten verder uit te breiden. De verzoeker verwijst ten slotte nog naar significante uitvoer van voedingswaren naar Kuwait Proteins in Koeweit, waaruit blijkt dat de aanwezigheid van elk van de bestuurders op het Belgische grondgebied absoluut noodzakelijk is.

Beoordeling

11. Uit het loutere gegeven dat in de bestreden beslissing de motivering van de initiële weigeringsbeslissing van 19 november 2010 en van het advies van 15 maart 2011 van de Raad voor Economisch Onderzoek inzake Vreemdelingen wordt overgenomen, kan niet tot een schending worden besloten

van de in het middel aangehaalde beginselen. De administratieve beroepsinstantie vermag immers die motiveringen over te nemen en aldus tot de hare te maken.

12. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden. De feiten waarop de beslissing wordt gesteund, dienen met de vereiste zorgvuldigheid te worden vastgesteld en verzameld. De motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen moeten deze ook naar redelijkheid kunnen dragen. Bij de toetsing van de redelijkheid van een beslissing beschikt de Raad van State slechts over een marginaal toetsingsrecht, waarbij slechts beslissingen die kennelijk onredelijk zijn, dit zijn beslissingen die door geen enkele andere overheid op die gronden zouden genomen zijn, vernietigd kunnen worden. De Raad van State mag zich daarbij niet in de plaats stellen van het bestuur.

13. De wet van 19 februari 1965 betreffende de uitoefening van de zelfstandige beroepsactiviteiten der vreemdelingen stelt geen criteria vast waaraan het bevoegde bestuur een aanvraag tot het verkrijgen of verlengen van een beroepskaart voor het uitoefenen van een zelfstandige activiteit door een vreemdeling moet toetsen. Het bevoegde bestuur beschikt daarbij bijgevolg over een ruime discretionaire bevoegdheid.

14. In het in de bestreden beslissing overgenomen gemotiveerde advies van de Raad voor Economisch Onderzoek inzake Vreemdelingen wordt enerzijds gesteld dat “er geen elementen in het dossier zijn die aantonen dat een vaste aanwezigheid van belanghebbende in België noodzakelijk is” en anderzijds dat “uit neergelegde bewijsstukken blijkt dat de bvba MAFCO hoofdzakelijk haar inkomsten verwerft uit facturen die enkel Consultancy Services betreffen aan bedrijven gevestigd in het Midden-Oosten, onder andere Kuwait Proteins (Safat), Multibrands for Trading Co (Ryadh)”.

Het eerste aangehaalde weigeringsmotief wordt door de verzoeker eerst op summiere wijze in zijn memorie van wederantwoord en vervolgens iets uitvoeriger in zijn laatste memorie bekritiseerd. Nog daargelaten de vraag of het middelonderdeel in die omstandigheden wel ontvankelijk is, beperkt de verzoeker zich ertoe om te argumenteren dat zijn permanente aanwezigheid in België wel degelijk vereist is, zonder dit nader uit te werken in het licht van de omvang van handelsactiviteiten van de bvba MAFCO.

In het tweede aangehaalde weigeringsmotief wordt wel degelijk gerefereerd aan bewijsstukken die door de verzoeker zijn neergelegd. Dat niet op elk van de door de verzoeker neergelegde stukken afzonderlijk wordt ingegaan, kan niet worden beschouwd als een tekortkoming in het licht van de materiële motiveringsplicht. Het gegeven dat hieromtrent in de administratieve beroepsprocedure meer stukken werden aangebracht dan bij de aanvraag die heeft geleid tot de initiële weigeringsbeslissing, houdt nog niet in dat het bestuur ertoe gehouden is elk van die nieuwe stukken uitdrukkelijk in zijn motivering te betrekken. Het bestuur vermocht aan de hand van die stukken vast te stellen dat de activiteiten van de bvba MAFCO nog steeds niet voldoen aan de vereiste van een economische meerwaarde voor België, mede gelet op het voorbarige en partiële karakter van verscheidene van die stukken.

15. Uit het voorgaande blijkt dat er geen schending voorligt van het motiveringsbeginsel, noch van artikel 4 van de wet van 19 februari 1965 betreffende de uitoefening van de zelfstandige beroepsactiviteiten der vreemdelingen. Evenmin valt in te zien hoe, gelet op die conclusie, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel geschonden zouden zijn.

Het eerste middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Standpunten van de partijen

16. In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 10, 11 en 159 van de Grondwet, gelezen in samenhang met de artikelen 9 en 14.5 van richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 betreffende diensten op de interne markt (hierna: de dienstenrichtlijn).

De verzoeker voert aan dat de situatie van dienstverleners binnen en buiten de Europese Unie vergelijkbaar is en dat geen verantwoording wordt gegeven waarom dienstverleners van buiten de Europese Unie wel over een beroepskaart moeten beschikken, in tegenstelling tot dienstverleners binnen de Europese Unie. De dienstenrichtlijn verbiedt immers een vergunningstelsel met economische criteria als beoordelingscriterium, terwijl een dergelijk systeem wel gehanteerd wordt voor dienstverleners van buiten de Europese Unie. Artikel 9 van de richtlijn bepaalt dat vergunningstelsels slechts behouden kunnen worden indien duidelijk kan worden verantwoord aan welke dwingende behoeften van algemeen belang ze beantwoorden. Artikel 14.5 schrijft bovendien voor dat een vergunningstelsel niet gebaseerd mag zijn op economische beoordelingscriteria. Aangezien de wet van 19 februari 1965 op dat punt in strijd is met de aangehaalde richtlijn- en grondwetsbepalingen, kan zij geen juridische basis vormen voor de bestreden beslissing.

De verzoeker voegt daar nog aan toe dat, zo de Raad van State dat nodig acht, hierover de volgende prejudiciële vraag zou kunnen worden gesteld aan het Grondwettelijk Hof:

“Is artikel 4 van de Wet van 19 februari 1965 strijdig met artikel 10-11 G.W. in samenhang gelezen met artikelen 9 en 14.5 van de Richtlijn 2006/123/EU betreffende diensten in de interne markt, in die zin dat zij een systeem van verplichte beroepskaart in stand houdt voor non-EU vreemdelingen, waarin een evaluatie gebeurt op grond van economische

criteria, terwijl een dergelijk systeem thans verboden is en niet meer bestaande is voor EU-vreemdelingen, die zelfstandige beroepsactiviteiten wensen te ontplooien op Belgisch grondgebied?”

17. De verwerende partij repliceert vooreerst dat de dienstenrichtlijn in dit geval niet toepasselijk is, zoals kan worden opgemaakt uit een combinatie van de artikelen 2.1 en 4.2 ervan, aangezien de verzoeker geen onderdaan is van een EU-lidstaat.

In ondergeschikte orde stelt de verwerende partij dat het onderscheid tussen EU-onderdanen en niet-EU-onderdanen op een objectief criterium berust en volgt uit de voorrechten die worden verleend aan de EU-onderdanen door de oprichting en de verdere ontwikkeling van de Europese Unie.

18. De verzoeker herneemt in zijn memorie van wederantwoord de argumentatie in zijn verzoekschrift.

19. In zijn laatste memorie stelt de verzoeker nog dat er wel degelijk sprake is van een verschil in behandeling tussen EU-onderdanen en niet-EU-onderdanen, doordat het economische criterium voor de vergunning door de wet van 19 februari 1965 wordt gehandhaafd voor wat betreft niet-EU-onderdanen, zonder dat daarvoor enige verantwoording te vinden is. Het stellen van de prejudiciële vraag, zoals die in het verzoekschrift werd geformuleerd, is dan ook ten zeerste relevant.

Beoordeling

20. Anders dan de verwerende partij voorhoudt, doet de niet-toepasselijkheid van de dienstenrichtlijn op niet-EU-onderdanen geen afbreuk aan de argumentatie van de verzoeker, aangezien die niet-toepasselijkheid precies aan de grondslag ligt van de verschillende behandeling die door de verzoeker wordt bekritiseerd.

21. Anders dan de verzoeker voorhoudt, vloeit de door hem aangevoerde ongelijke behandeling niet voort uit de wet van 19 februari 1965. Die wet is immers overeenkomstig artikel 1, eerste lid, toepasselijk op “elke vreemdeling die op het grondgebied van het Koninkrijk een zelfstandige beroepsactiviteit uitoefent hetzij als fysiek persoon hetzij binnen een vereniging of een vennootschap naar rechte of in feite”.

Bij artikel 2 van dezelfde wet wordt de Koning gemachtigd “om bepaalde categorieën van vreemdelingen die Hij vaststelt, [vrij te stellen] van de verplichting bepaald in artikel 1, hetzij wegens de aard van het beroep, hetzij wegens de aard van het recht tot verblijf, hetzij wegens de uitvoering van internationale verdragen of wegens het bestaan van een maatregel van wederkerigheid, hetzij wegens de hoedanigheid van vluchteling of staatloze van buitenlandse onderdanen die de toelating hebben verkregen om in het Rijk te verblijven of er zich te vestigen”. Ter uitvoering van die wetsbepaling wordt bij artikel 1, 1°, van het koninklijk besluit van 3 februari 2003 tot vrijstelling van bepaalde categorieën van vreemdelingen van de verplichting houder te zijn van een beroepskaart voor de uitoefening van een zelfstandige beroepsactiviteit onder meer vrijgesteld van de verplichting om houder te zijn van een beroepskaart, “de onderdaan van een lid-Staat van de Europese Economische Ruimte”.

Hieruit blijkt dat de door de verzoeker bekritiseerde verschillende behandeling ingesteld is bij een koninklijk besluit en niet bij een wet. De door de verzoeker gesuggereerde prejudiciële vraag heeft bijgevolg geen betrekking op een rechtsnorm die door het Grondwettelijk Hof getoetst kan worden.

22. Indien het middel zo begrepen moet worden dat de verzoeker de verschillende behandeling bekritiseert zoals die wordt ingevoerd bij artikel 1, 1°, van het koninklijk besluit van 3 februari 2003, moet worden vastgesteld dat de dienstenrichtlijn, zoals de verzoeker ook zelf betoogt, enkel van toepassing is op

dienstverrichters die onderdaan zijn van een lidstaat van de Europese Unie of die als onderneming in een lidstaat zijn gevestigd. De verzoeker betwist niet dat hij als dienstverrichter niet onder het toepassingsgebied valt van de dienstenrichtlijn, maar hij is in wezen van oordeel dat hij ten onrechte niet van dezelfde vrijstelling van het vereiste van een beroepskaart kan genieten als de dienstverrichters die wel onder het toepassingsgebied van de dienstenrichtlijn vallen.

Het gegeven dat de voormelde reglementaire bepaling voor dienstverrichters die niet onder de dienstenrichtlijn vallen, de verplichting handhaaft om een beroepskaart te verkrijgen, in tegenstelling tot de dienstverrichters die onder de dienstenrichtlijn vallen, komt neer op een objectief onderscheid dat verantwoord kan worden door de reeds verregaande economische integratie en convergentie die middels de principiële vrijheid van vestiging en van vrije dienstverrichting op grond van de artikelen 49 en 56 VWEU was gerealiseerd in de lidstaten van de Europese Unie en waarop met de dienstenrichtlijn werd voortgebouwd om een hogere graad van concurrentievermogen en van convergentie van economische prestaties mogelijk te maken (zie de eerste considerans bij de dienstenrichtlijn). Het gegeven dat dit uitgangspunt niet voorligt wat betreft de staat waarvan de verzoeker een onderdaan is, verantwoordt dan ook het behoud van de verplichting om houder te zijn van een beroepskaart.

23. Het tweede middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 8 oktober 2012,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Jeroen Van Nieuwenhove,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

André Vandendriessche